

O princezně Pampelišce

V jedné malé vesničce, kde lišky dávají dobrou noc a jitřenka, vychází s kohoutím kokrháním, žije krásná panna Pampeliška.

Říká se jí tak proto, že tuze ráda plete pampeliškové věnečky. Za tou vesničkou, jen malý kousíček od lesa, je velká louka a na té louce rostou spousty a spousty nádherných kytíček. Kromě nich, také krásné, žluté pampelišky.

Jednou, když Pampeliška opět seděla v trávě na paloučku a pletla už asi desátý věneček, projížděl okolo lesa princ Jan se svojí družinou.

„Copak to tady děláš, děvče?“ Zeptal se odměřeně.

„Pletu pampeliškové věnečky.“ Odpověděla dívka a její tvářička zrudla, jak moc se před princem styděla.

„A jakpak se jmenuješ?“ Nedal se odbýt princ. „A k čemu je tolik věnečků a pročpak to vlastně děláš?“

„Pampeliška. Jmenuji se Pampeliška a pletu věnečky proto, že jsou krásně žluté a protože se mi líbí.

Jestli chcete, princi, jeden z těch věnečků Vám dám.“ Odpověděla.

„Pampeliška? Takové divné jméno! Kdo to kdy slyšel, aby se někdo jmenoval Pampeliška!“ Vysmíval se princ.

„A že mi dáš jeden z těch věnečků? Děláš si ze mě legraci? Taková drzá holka! Obyčejný věneček z pampelišek. To je mi tedy dárek!“ Křičel rozzlobený princ.

„Promiňte, pane. Já... Nechtěla jsem Vás rozhněvat. Myslela jsem...“

„Mlč, drzé děvče!“ Mávl rukou ke své družině na znamení, že budou pokračovat v cestě.

Pampeliška za nimi smutně koukala a bylo jí líto, že prince Jana tolik rozzlobila.

„Princ je pyšný a zlý.“ Řekla si sama pro sebe, posbírala upletené věnečky a pospíchala domů.

Princ Jan procházel zámeckými komnatami a stále myslel na dívku, kterou potkal na louce u lesa. Byla moc hezká a milá. Sám nechápal, proč na ni byl tak zlý a přísný. Možná to s tím dárkem nemyslela tak zle. Rozhodl se, že hned zítra pojedou na vyjížďku k lesu a omluví se Pampelišce, za to, že se jí vysmíval a že se

na ni tak obořil. Ale druhý den, ji na louce nenašel. Ani třetí, ani čtvrtý den, na louce nebyla. Princ z toho byl velmi smutný.

„To je tuze těžká věc, můj princi.“ Řekl mu jednoho dne pan rádce.
„Vaše trápení, se jmenuje láska. Jednoduše, jste se do té dívky zamiloval.“

„Musím ji najít. Musím se omluvit, za to, že jsem na ni byl zlý.“
Pan rádce, se vyděsil. „Ale jak to chcete udělat? Podle čeho ji najdeme, když ani nevíme, kde bydlí?“

Princ se zamyslel a vesele zvolal. „Najdeme ji podle věnečku!
Dívka, která mi uplete nejkrásnější pampeliškový věneček, stane se moji ženou.
Dejte to vyhlásit, pane rádce.“

Několik dní a nocí objížděl princ Jan království křížem krážem,
ale dívku, která by uměla uplést tak krásný věneček jako Pampeliška, nikde nenašel.

„Vrátíme se domů.“ Řekl smutný princ, když si myslel, že už není kde hledat.
Prošli všechna stavení, co jich v jejich království bylo, ale po Pampelišce jako by se země slehla.

Cestou zpět na zámek projížděli okolo lesa a v tom uviděli sedět v trávě dívku,
která pletla pampeliškový věneček.

„Dobrý den, jasný pane.“ Řekla Pampeliška, když přijeli blíž.
„Upletla jsem Vám věneček, ale nevím, jestli Vás můj dárek neurazí, nebo snad dokonce nerozčílí.“

„Můžeš mi, prosím, odpustit?“ omlouval se princ. „Byl jsem hloupý a zlý.“
„Rád bych požádal o ruku mou krásnou princeznu Pampelišky.“

„Vezmu si Vás za muže, princi Jane. Ale mám jednu podmínku.
Půjdu s vámi na zámek jen v případě, že v jeho zahradách rostou pampelišky.“

Tak se stalo, že byla svatba.
A když se jim narodila malá princeznička, sedávali spolu s Pampeliškou v trávě a pletli krásné pampeliškové věnečky.